

Pro tvrdost vašich srdcí...

DANIEL STERZIK

Jak se z Vidláka – blogera, který měl Kdy jako svůj koníček pro Jodreagování, stal Vidlák – předseda politického hnutí?

Jak se z Vidláka – zemědělce a řezníka, stal Vidlák – organizátor demonstrací, vysypávač hnoje v Řeporyjích a antisystémový furiant? Jak se z malého blogu stala polnice umlčované většiny?

Úplně jednoduše – stačilo mě vyhodit z kostela, povláčet mě mediálním bahnem, podat na mě řadu trestních oznámení, poslat na mě oga-nesjanovské bojůvky a vkládat mi do úst něco, co jsem nikdy neřekl.

To ve mně probudilo odhodlání, které krok za krokem zašlo mnohem dál, než jsem si na začátku představoval. Nepotřeboval jsem k tomu žádné bohaté sponzory, nepotřeboval jsem žádné vlivné kruhy. Stačila mi podpora obyčejných lidí – mých čtenářů. Každá další rána, každá další křivda, každá sviňárna a liberální zloba mě poháněla dál. Vytáhla mě ze stylu života, který jsem měl rád a na kterém už nebylo co zlepšit, vytáhla mě od milované rodiny, vytrhla mě z kořenů, které jsem na jižní Moravě zapouštěl, zanechal jsem díky tomu zaměstnání, které bylo naprostý dreamjob... a to všechno proto, že jsem říkal věci, které se nelíbily.

Nic jiného jsem nedělal. Mluvil jsem. Byl jsem prostoreký a stačilo mi

Přišlo nikoliv z majetkové nerovnosti, ale majetkové nesouměřitelnosti. Přišlo z dobové globalizace a z odtrženosti elit od problémů obyčejných lidí.

Řešení se nakonec našlo – sociální stát, který byl placen z daní těch nejbohatších, který vytvořil širokou střední třídu a takřka vykořenil bídu.

Nyní jsme o sto padesát let dál. A znovu tu máme nový korporátní dickensovský kapitalismus, znovu se vrátila bída ve světě dostatku, znovu se vrátila majetková nesouměřitelnost, znovu se vrátila panská zpučnost, znovu se vrátila odtrženost elit, střední třída mizí, chudých přibývá.

Jsmo prý vyspělá společnost, od roku 89 se nám ohromně zvedlo HDP, ale také přibylo ghet a dělnických ubytoven. Máme nejmodernější zdravotnické přístroje, ale nemáme levný penicilin ani levný amalgám do zubů. Máme tomografy, magnetické rezonance, lasery i gama nože, ale nemáme obvodní lékaře. Máme materiálně vybavenou policii, ale nemáme bezpečné ulice. Máme vysokou průměrnou mzdu, ale dvě třetiny lidí na ni ani zdaleka nedosáhnou. A pokud na to poukazujeme, jsme nepřátelé státu.

intenzívně, že nám nejspíš zaplatila víc billboardů, než jsme si zaplatili sami.

Jsmo hnutí nového začátku,

PROTOŽE TOHLE JE NOVÝ ZAČÁTEK! Karty na příštích sto let se právě rozdávají v Číně. O Evropě se právě teď rozhoduje na Ukrajině a při jednáních mezi Moskvou, Washingtonem, Čínou, Tureckem... Tedy na koncertu velmocí.

Jsmo zase tam, kde jsme byli před sto padesáti roky a tyto volby budou i o tom, jestli budeme naši sociální otázku řešit s většími ohledy než tenkrát. Tyto volby rozhodnou, zda bude na obyčejného člověka brán ohled, nebo zda zvítězí líbodemá nadřazenost.

Tyto volby rozhodnou také o tom, zda ty foltýnovské příkopy zasypeme a zda při řešení sociální otázky vyrazíme jiným směrem, než tenkrát.

(Psáno 11. září 2025. Autor je lídrem volební kandidátky hnutí STAČILO! v Jiho­moravském kraji)

Foto: Ivo HAVLÍK

to. Chtěl jsem jen říkat svoje názory a obhajovat je. Konat jsem začal až tehdy, když mě za moji prostorečnost začali trestat.

Právě jsem vám popsal genezi revolucionáře. Naštěstí, tentokrát jsme v tom období dějin, které se neopakuje jako tragédie, ale jako fraška. Před sto padesáti lety se do takových dobových diskutérů a blogerů prostě střídalo, posílali se do Brixenu (nebo na Sibiř), což z těch, kteří původně jen v teple salónů diskutovali o sociální otázce dickensovského kapitalismu a psali na toto téma básničky, udělalo drsňáky, kteří pak pohnuli s dějinami tak, že z toho bylo světu úzko.

Takhle to na začátku bylo... středověk skončil, přišel parní stroj a manufaktury, svět a pokrok se rozeběhl dopředu... a nějak zapomínal na ty, kteří měli sotva na chleba a cikorku.

Zisk je posvátný, kumulace kapitálu rovněž, dělníci si nemají co vyskakovat. Buďte pozavírat nebo pověsit a běda, kdyby začali mluvit o odborech.

A tak se z Wolkerů, Nerudů a Bezručů

pomalů stávali bojovníci, pak je vystřídali odhodlanější bojovníci, pak ještě více, pak jich bylo už opravdu hodně... A výsledek pohybu dějin znáte. Ano, tam kde mlel žernov útisku nejsilnější, tam pak přišli k moci ti největší revoluční sekáči. Naprosto logicky. Byli vyšlechtění a zoceleni dlouhým pronásledováním.

Strašidlo komunismu, které obešlo Evropu, nepřišlo jen tak, ale přišlo z chudoby v bohatém světě. Přišlo z bída ve společnosti dostatku.

Děsím se, že sociální otázku řeší naši lepsiolidé úplně stejně, jako ji řešili tehdejší lepsiolidé před sto padesáti lety. Kriminalizací, cenzurou, umlčováním, posměchem... Výsledek už se dostavil. Panstvo lomí rukama, nad tím, že ve volbách zvítězí extrémisté a populisté. Vlastně je to už dostatečný důvod k tomu, aby se volby soudně zrušily... No, samozřejmě že zvítězíme! Neřešíte sociální otázku, lidé se mají huř a z těch, kteří na to upozorňovali, jste nadělali zrádce, kolaboranty, svině a zombíky. Denně je dehumanizujete, jdete po nich vlastně stejně agilně jako před sto padesáti lety.

Pro tvrdost vašich srdcí jsme zde! Pro vaši neochotu vidět bídu. Tu materiální i tu mravní. Pro vaše bagatelizování hloubky průseru. Pro vaši válkychtivost a nemilosrdnost, kterou schováváte za vznešené řeči o ekonomice.

Pravda je ale taková, že kapitalismus už není tržní, ale kasinový.

Pravda je taková, že jsme vyprodáný snědený krám. Pravda je taková, že jsme už prohráli, jen předstíráme opak.

Pravda je, že už neumíte vyhrávat argumenty, tak používáte žaloby, ve Spojených státech střílíte na Charlieho Kirka a v Brně střílíte na ženu, o které si magorsky myslíte, že je agentkou cizí mocnosti.

Je mi smutno, že v USA už to Donald Trump postřehl a začal svůj trh chránit. Začal znovu mluvit o podpoře střední třídy a sice nemluví o zvyšování daní, ale ani nemusí. Má cla. To je totiž v konečném důsledku totéž. U nás jsme samozřejmě nepochopili nic... Jen papířák nespokojenosti se pěkně tlakuje a tlakuje. Místo řešení přichází bu bu bu. Místo programu má vláda opět strašidlo komunismu a straší tak

JOSEF KAINAR

Vypjali hudbu.

A zas - jenom dým,
a zadky v křeslech,
hlavy melou téma:
Ty zajdeš s námi, světe!
Jděte! Co vás nemá!
Co má lid z toho,
že se lordi zlobí!
Hudbu - lze vypnout
knoflíčkem.

Lid, lid už
nevypnete.

(Z básně *Schůzka v Anglii*)

LEPŠÍ NEŽ MEMOÁRY I MONOGRAFIE

MILAN BLAHYNKA

Knihou lepší než memoáry a přesvědčivější než monografie se mi jeví *Rozhovor Milana Ohniska REINER (Torst, grafická úprava a obálka byly vytvořeny podle konceptu Martina Reiner, foto na přední straně obálky Barbora Reinerová, na zadní záložce Jan M. Heller, sazba Jakub Krč, Praha 2024, 484 s.)*

Je to průkopnické dílo víc než nahrazující jak autorské paměti Martina Reiner, tak (třeba Ohniskovu) monografii o něm. Nad oba ty literární žánry vyniká absencí jejich vrozených Achillových pat: vždy víceméně marného (i když v lepším případě poctivého) usilování jen a jen o pravdu pravdoucí. Memoáry trpí v různé míře ošidností paměti, která je vždy selektivní, monografie jsou chťe nechtě poznamenány vztahem pisatele k představované osobnosti. Rozhovor obě taková manka přinejmenším zmenšuje. Jak Martina Reiner, tak Milana Ohniska si vážím, a aniž sdílím některé jejich názory a stanoviska, mám za to, že vždy stojí za to oba číst. Jejich rozhovor, v němž si neberou servítky, rozhovor místy až bezohledný, upoutává svou živostí. Blíží se mi jistě Martin Reiner, nejen proto, že jeho dílo soustavně sleduju, ale už za jeho porozumění pro Nezvala, s nímž má společnou přednost vidět osobnosti a děje z obou stran.

Z knihy jsem se dověděl mnohé, o čem jsem neměl ani páru, o Ohniskovi i Reinerovi a o tom, co rozložitého vousatého básníka, zástupce šéfredaktora Tvaru Ohniska, a útlého básníka, prozaika,

nakladatele a organizátora literárního života u nás Reineru učinilo přáteli, ač o rok starší Milan byl dlouho „jen“ redaktorem Martinových nakladatelství. Co jsem kdy vyčetl z Reinerova díla, shoduje se s tím, co čtu v Ohniskově rozhovoru a co nepřehání záložka (napsal ji zřejmě redaktor svazku Jan Šulc), podle níž rozhovor mapuje nejen Reinerovo dětství, ale (dodejme: neméně věrajatně) zrání na vojenských školách, uvěznění, výrazný podíl na listopadu 1989 v Brně, na básnických Bítovech, na Poezii bez hranic a na nakladatelstvích, jakož i na vlastní slovesné tvorbě.

Navíc oceňuju Reinerovy objevné odstavce např. o první ženě Milana Kundery a o jejím noblesním svědectvím o něm, ač ji zasáhla jistě Milanova povídka *Já truchlivý bůh*, i když Kundera patrně nevstoupil do manželství s ní „tak trochu“ ze „snobství“, jak míní Reiner. Milan Kundera mi krátce před sňatkem s Olgou Haasovou naznačil, že se jen nešťastně podřídil přání své maminky, toužící po synově vynikající životní partnerce a po „sňatku na úrovni“. První Kunderovo manželství vzalo brzy za své a paní Olga řekla Martinu Reinerovi, že oba „byli mladí a hloupí a že to nemělo šanci na úspěch“.

Za závažnější než záznamy podobných cenných výroků a fakt mám Reinerův dar a taky odvahu soudit o lidech a jejich díle bez ohledu na dobové normy a též na mínění Milana Ohniska, s nímž se v mnohém shoduje; kdesi uprostřed knihy mu říká „pochopils mě doko-

nale“ a mohl by to v dialogu s ním říci mnohokrát. V pohledu na Karla Šýse mu však bryskně oponuje. Zatímco pro Jaromíra Nohavici má přísný Ohnisko „určité pochopení“, pro Šýse žádné, „ani kdyby sebevíc chtěl“, neumí odhlédnout od jeho „lidského profilu“, který se mu hnusí, a jeho poezii zřejmě zatracuje celou, když se diví, že jeho prvotinu (jak „slyšel“) „doporučil k vydání Miroslav Holub“. Martin na to opáčí, že *Newton za neúrody jablek* „byla zdařilá prvotina“, což připouští i rozumnější zavrhovatelé dalšího Šýsova díla. Reiner jde však dále, vzpomíná, že měl „moc rád Lhotákovu knížku *Nadechni se a leť*, že mu „několik metafor z té knihy utkvělo na dlouhá léta“, že si nedávno znovu přečetl *Americký účet* a pořád ho má „za velmi dobrou poezii“ a totéž „platí pro *Stroj času*“. Šýs byl dokonce Reinerův „asi nejoblíbenější oficiální básník“. Jenže nejen to, i když má Šýsův „básnický pamflet“ *Píšu báseň, zatímco za oknem padá muž* z roku 1992 za „text místy úchylnej“, je to „jako poezie pořád lepší než většina toho, co považujeme za soudobý básnický mainstream. Má to silný, smyslový básnický jazyk a skrz to nasrání i velkou energii.“ A sarkasticky poznamenává, „že by nebylo nezajímavé, kdyby někdo zkusil srovnat některá Divišova chrlení s tímhle Šýsovým“. Tomu se říká soudit podle Díla, a ne podle pověsti, podle toho, co hlásají mocná média a režimní „věda“.

Jaká škoda, že Martin Reiner nemá čas a chuť psát recenze a napsat Dějiny české literatury posledního století...

Kischovské ocenění putovalo životopiscům i reportérům

Slavnostní atmosféra zaplnila 18. září reprezentační prostory zámku v Letohradě, kde se již po čtyřicetileté udílely Mezinárodní literární ceny Egona Erwina Kische.

Toto prestižní ocenění, které si klade za cíl podporovat a zviditelnovat autory literatury faktu z České republiky a Slovenska, je každoročně pořádáno pod záštitou Správy odkazu Egona Erwina Kische, Klubu autorů literatury faktu v ČR a Klubu spisovatelů literatury faktu na Slovensku.

Tradičním partnerem akce je Město Letohrad, které literární soutěž dlouhodobě podporuje. Nechyběla ani účast jeho představitelů v čele se starostou a senátorem Petrem Fialou. Slavnostního aktu se také zúčastnila místostarostka partnerského Města Jaroměř Marcela Holda a přirozeně i členové českého a slovenského klubu.

Hlavní ocenění si letos odnesli dva autoři výjimečných biografických děl. Historik **Jaroslav Šebek** byl oceněn za knihu *Hrdinou se člověk nerodí, ale stává. Kardinál František Tomášek, církev a stát 1965–1992* (Karmelitánské nakl., 2024), která mapuje dramatické období vztahu církve a státu v době normalizace a sametové revoluce.

Druhý hlavní oceněný spisovatel **Jozef Leikert** zaujal porotu knihou *Viliam Géri. O milost som sa nedoprošoval* (Luna, 2024), která se věnuje tragickému osudu vojáka československé zahraniční armády a výsadkáře, jenž byl po válce obviněn z kolaborace a popraven. Autor se snaží tento historický verdikt zpochybnit a otevřít novou debatu.

Porota letos ocenila také další výrazné tituly, které se věnují jak historickým tématům, tak současné publicistice či cestopisné reportáži:

Jan Kaliba: *Zápas o Ameriku: Hlasy z rozeštvané země* (Argo, 2024)

Luboš Palata: *Elbe: Velká řeka* (Argo, 2024)

Jiří Pasz: *Páchat dobro. Reportáže o odvaze pomáhat* (Host, 2024)

Pavel Klusák: *Suchý & Šlitr. Semafor 1959–1969* (Host, 2024)

Ivan Szabó: *Rozštrvená Bratislava (Sedemnást' částí Bratislavy)* (Perfekt, 2024)

Rudolf Dobiáš: *Ako sme to zvládli* (Parcela, 2024)

Stanislav Melek a kol.: *Pribeh zvaný skialpinizmus (1920–2022)* (Junior, 2024)

Štefan Nižňanský: *Enem... historki šuškané pod borovicami* (STEFANY Film, 2024)

Letohradské ocenění tradičně doprovází také přednášky pro veřejnost a studenty. Letos se o ně postarali renomovaní odborníci a bývalí laureáti ceny – arabista a bývalý diplomat **Miroslav Belica**, který se věnoval **Iráku, a cestovatelka** Lenka Hrabalová, která v zaplněném Domě kultury prezentovala své poznatky o Iránu.

Cena Egona Erwina Kische nese jméno slavného česko-německého novináře a spisovatele, přezdívaného „zuřivý reportér“. Jeho odkaz i dnes inspiruje nové generace autorů, kteří se věnují literatuře faktu s cílem přinášet pravdivé, hluboké a často i nepohodlné příběhy.

Klub autorů literatury faktu

STANISLAV ZEMAN

Na mítinku I

Hovořil plamenně
Odděloval zrna od plev
Ba veřejnoprávně

Kdo je demokrat
A kdo dezolát
Kdo je vstřícný euromilec
A kdo zrádný chcímírovec
Kdo si zaslouží vyslyšení
A kdo je hoden umlčení
Kdo bude s úctou brán
A kdo pranýřován

Zaskočil ho občan z davu
Proč už v rakvi neležíš
Dotazem mu zchládil hlavu
Když tak všechno dobře víš

Na mítinku II

Daleko od Atén
Kdesi v Čekobitcoinii
Coby Démostenés
S oblázky pod jazykem
Zajíká se zaslíbením
Celibátu ve smokingu

Unosím ho
Podle nejlepšího vědomí a svědomí
Padni komu padni

POZVÁNÍ

Valná hromada **Výboru národní kultury** se koná v sobotu 8. listopadu 2025 na adrese Praha - Politických vězňů 9, začátek je v 10 hodin v místnosti č. 116.

Valná hromada **Unie českých spisovatelů** se sejde rovněž 8. listopadu 2025 na stejné adrese se začátkem ve 13 hodin. O půl hodiny dříve zasedne předsednictvo UČS.

PŘECHOD OD DEMOKRACIE K MODIFIKOVANÉMU NACISMU SE UŽ V EVROPĚ ANI NESKRÝVÁ

PETR SAK

Sociolog Petr Sak, člen Unie českých spisovatelů a kmenový sautor LUKu, poskytl interview redakci serveru neČT24. Zamyslel se v něm nad projevy modifikovaného nacismu v západní civilizaci a dnešní Evropě.

„Zmanipulování voleb v Rumunsku se stává pro EU modelem vládnutí s potlačením vůle lidu. Je to revitalizace nacistického způsobu vlády,“ prohlásil když okomentoval předvolební klání v ČR.

*** V jednom z vašich článků jste upozornil na rozpor mezi vnímáním parlamentních voleb opozicí a občany. Opozice považuje volby za příležitost, jak se dostat z neuspokojivé situace na politické scéně, zatímco většina občanů se obává, že výsledky voleb budou současnou vládou zfalšovány. Jaký vidíte důvod tohoto postoje občanů?**

Ovlivnění voleb má dvojí charakter. Část voličů pod vlivem médií uvažuje o ovlivnění ze strany Ruska, větší část populace se obává ovlivnění voleb ze strany stávající vládní moci nedemokratickými nástroji.

Ze strany opozičních stran a alternativy můžeme pozorovat určitou naivitu. Podle nich jsou lidé na vládu naštvaní, jsou nespokojení, vládním stranám klesají preference, a proto opoziční strany vyhrají volby.

Sociální jevy a sociální procesy související s volbami je třeba vnímat v širokém časoprostorovém kontinuu sociální. Volby v koloniích či periferii impérií probíhají pod tlakem nadnárodní moci, v našem případě především globálního kapitálu, který je realizován prostřednictvím Evropské unie a USA.

Po nástupu administrativy Donalda Trumpa byly poodhaleny způsoby ovládání druhých zemí USA ovlivňováním voleb a svrháváním vlád.

Významnou roli hrála Agentura Spojených států pro mezinárodní rozvoj (USAID). USAID se fakticky stala pobočkou CIA a součástí deep state. Bývalý ředitel USAID John Gilligan přiznal, že agentura byla „infiltrována shora dolů lidmi z CIA“. V dlouhé historii USAID jako krycí organizace CIA bylo „záměrem zapojit agenty do každé činnosti, kterou jsme v zahraničí vykonávali: vládní, dobrovolnické, náboženské, jakékoliv“.

USAID, jejíž roční rozpočet přesahuje 50 miliard dolarů a která působí ve více než 100 zemích světa, byla opakovaně spojována se zpravodajskými aktivitami.

USAID svrhlo až 83 vlád skrze struktury CIA a sorosovské neziskovky. USAID fungovala prostřednictvím sítí nevládních organizací, univerzit, mládežnických hnutí, čímž se vytvořila „paralelní společnost“, která mohla být aktivována v potřebném okamžiku. Specifickou oblastí USAID byla občanská společnost, jejímž prostřednictvím nejsnáze pronikala do společnosti a řídila její společenské procesy. USAID vytvořila jakousi „sociální plíseň“, která prorostla celými společnostmi a proměňovala je, aniž by primární společnost byla schopna si uvědomovat příčiny těchto proměn.

Mezi projekty, které sponzorovala agentura USAID, je i OCCRP, tedy sdružení novinářů v několika desítkách zemí, které má za deklarovaný cíl boj proti korupci a organizovanému zločinu. Jeho zakladatel se v dokumentu o organizaci chlubí, že díky jejich práci padlo šest vlád. Finančně intervenovala i do takových mediálních společností, jako je Politico, The New York Times a Associated Press.

Množství českých institucí a organizací zkorumpovaných USAID je ohromující, stejně jako množství vynaložených financí.

Další dimenzí intervencí do volebního procesu je působení Evropské unie, která přechod od demokracie k modifikovanému nacismu ani neskrývá. Dokládají to její aktivity a aktivity dominantních členů Evropské unie při volbách v členských státech. Trestní stíhání a zákaz kandidovat v prezidentských volbách favorite voleb Le Penové ve Francii, zpravodajskými službami a justicí zmanipulované prezidentské volby v Rumunsku, snaha o barevnou revoluci v Srbsku, trestní stíhání opoziční političky J. Guculové před parlamentními volbami v Moldavsku, pronásledování druhé největší parlamentní strany v Německu AfD ze strany zpravodajské služby založené nacisty, permanentní útoky na Maďarsko a Slovensko ze strany EU za prosazování národních zájmů.

Změna administrativy v USA vytváří novou mocenskou realitu, která nahrává i změně v povolebním uspořádání v Česku. Do prvoplánově probíhajícího volebního procesu budou intervenovat totalitní, nedemokratické zásahy stávající vládní moci, skryté totalitní působení Evropské unie, Velké Británie a USA. Z tohoto koktejlu nejrůznějších vlivů vzejdou nejdříve volební výsledky a pak začne druhé kolo her o sestavení vlády, do něhož se opět promítnou nejrůznější vlivy.

Domnívám se, že pro konečný výsledek jsou otevřeny všechny možnosti, dokonce i ta, že vládu sestaví současná opozice a naplní se tak vůle lidu. Nevylučuji však ani puč ze strany současné vládní moci za pomoci policie, BIS, justice, médií a nacistických bojůvek, jako je Milion chvilék. Současná vláda je však již až příliš zřetelně vládou organizovaného zločinu, takže může být i pro své protektory neúnosná a kryptokracie bude hledat nové možnosti pro realizaci svých zájmů.

*** Co si myslíte o tom, že Armáda ČR shromažďovala údaje o členech opozice? Může odhalení této aktivity bezpečnostních složek státu ovlivnit průběh voleb?**

Armáda svou podstatou je současně nositelem vnější bezpečnosti a současně hrozbou pro vnitřní bezpečnost. Její organizovanost a prvoplánová moc je pokušením pro síly, které nedokážou získat nebo udržet moc demokratickými mechanismy (puč Pinocheta v Chile, puč generálů v Řecku a další). Proto společnosti, které usilují o demokratický charakter, úzkostlivě dbají o izolaci armády od vnitřní politiky. Odhalené aktivity české armády, které mají jednoznačně totalitní a až nacistický charakter, jsou především výpovědí o současné vládě, která svou neschopností přivádí armádu do stavu, kdy není schopna plnit své ústavně dané funkce, i díky svému vedení.

Analyticky způsobilý občan a volič prozrazené aktivity armády bude vnímat jako zoufalství a nekompetentnost vlády a její posun od demokracie k totalitě a k modifikovanému nacismu. Ovšem pokud je občan analyticky kompetentní, tak k tomuto závěru již dávno došel, a tudíž na jeho volební preference to nebude mít vliv.

*** Proti předním osobnostem opozice byla zahájena trestní stíhání: Tomio Okamura a strana SPD jsou obviněni z podněcování nenávisti vůči černošským nelegálním migrantům, bývalý člen Trikolóry obviňuje předsedkyni Zuzanu Majerovou z nelegálního utrácení stranických finančních prostředků. Prezident čerstvě schválil trest za podporu a propagaci komunistického hnutí. Proč se podle vás kriminalizace konkurentů současné vládní garnitury naplno rozjela v letošních volbách?**

PETR SAK na snímku Ivo Havlíka

Politický systém je stále méně demokratický, ale zvláště za této vlády přechází k totalitnímu vládnutí, a dokonce můžeme pozorovat příklon k modifikovanému nacismu. Jedním z mechanismů naplňování demokratického principu „vláda lidu“ je konkurence politických programů a stran, které je naplňují. Proto poměrně jednoduše můžeme sledovat totalitní charakter vládnutí snahou likvidovat konkurenční politické strany a jejich programy. Je groteskní, že totalitní vládnoucí strany se označují za demokratické a SPD, která jako jediná parlamentní politická strana má v programu přímou demokracii a ze všech politických stran je svým programem nejdemokratičtější, je označována vládními politickými stranami a jejich novinářskými pohůnky za extrémistickou.

Další politická entita, které stoupají preference a je konkurentem stávající politické moci, je hnutí STAČILO!, jehož součástí je KSČM. Do politického boje za likvidaci konkurenta vstoupila legislativa přijetím zákona o zákazu „propagace komunistického hnutí“. Antikomunismus byl základním bodem programu nacismu a návratem k nacistické ideologii je totalitní agrese proti socialistickým a komunistickým myšlenkám pomocí legislativy, a to přijetím zákona o zákazu „propagace komunistického hnutí“.

Zákon do Poslanecké sněmovny předložil Marek Benda, jehož rodina je známá obdivem k fašistickému puči generála Pinocheta v Chile a k následnému fašistickému teroru, který přinesl desetitisíce zavražděných, včetně vyhazování politických odpůrců z letadla do moře.

Kauza Čapí hnízdo, dotace z roku 2008, se vrací k soudu v souladu s cyklem parlamentních či prezidentských voleb. Ovšem voliči Babišova hnutí ANO jsou již vůči této kauze inertní, tak snad cílem je Andreje Babiše zavřít a tím mu znemožnit ujmout se funkce premiéra.

Druhou stranou s rostoucími preferencemi je SPD. Proto jsou její předseda T. Okamura a strana jsou stíháni za plakát, který byl označen za rasistický. Nikde jsem nečetl analýzu relevantnosti, pravdivosti sdělení na plakátu.

Pro českou policii a justici není problémem vraždění a znásilňování ze strany migrantů, ale za zločin považují pojmenování chování migrantů. Absurditu kauzy zvyšuje autor trestního oznámení Jiří Pospíšil, postava, kterou považuji za jednu z nejodpornějších v české politice, který prokázal předsevzetou a rasovou (etnickou) nenávist, když prosadil zrušení koncertu Anny Netrebko. Proč policie nestíhá Jiřího Pospíšila?

Intervence justice do předvolebních procesů je důsledkem protičeského působení současné vlády a reflexe této skutečnosti čím dál větší částí české populace. Proto se vláda stále více opírá o totalitní silové metody vládnutí. Není to jen justice, kterou zne-

užívá k mocenskému ovládnutí společnosti, ale i policie, média, zpravodajské služby, zahraniční působení, armáda. Dokonce využívá teroristické bojůvky, které připomínají nacistické bojůvky třicátých let v Německu.

V nacismu byly jakýmsi mezistupněm nacistické bojůvky. V českém společenském životě tyto bojůvky připomínají Milion chvilék nebo gang Oganესjana. Oganესjanova nacistická (fašistická) bojůvka nás vrátila časem do třicátých nacistických let v Německu svým zásahem proti vlasteneckému setkání v Příčověch. Vojtěch Pšenák, hlavní postava nacistického zásahu proti vlasteneckému setkání, vypovídá o kvalitě této nacistické bojůvky. Už svým vzhledem, obtloustlý, s nateklým obličejem, působí odpudivě a jak vypadá fyzicky, tak působí i duševně. V jeho slovníku je nefrekventovanějším souslovím „zkrvená piča“. V intelektuálním vzepětí vyřval větu: „Zkurvení bolševici se nikdy nezmění“. Když jsem se ho zeptal, co je bolševik, tak nevěděl. Policistů bylo na místě více než Oganესjanových nacistů a podle toho, jak se chovali, tak jsem měl pocit, že jsou ochrankou Oganესjanových nacistů. Podobně se policie chová i na dalších teroristických akcích Oganესjanových nacistů. V rozpětí několika čtverečních metrů a dvou hodin byl ve zkratce vidět obraz současné české společnosti. A tento obraz ukazuje, jak zoufalá a intelektuálně a duchovně ubohá je vládnoucí moc, když využívá pro své cíle, podobně jako nacismus, tu nejhorší lůzu, a to ještě importovanou ze zahraničí.

V oblasti médií a politických názorů můžeme také pozorovat nenápadné objevování se projevů připomínajících počátky nacismu. Jakub Patočka vyškrtl podpisy komunistických novinářů z otevřeného dopisu českých novinářů na podporu kolegů v Gaze. Petr Ludvíg v textu nazvaném „Opovrhují vámi“ vyzývá k opovrhování voliči hnutí Stačilo! a SPD.

*** Ministr vnitra Vít Rakušan na své sociální síti uvedl, že vyšetřování bitcoinové kauzy je třeba vést s větší „jasností a otevřeností“. Požaduje, aby místo na ministerstvu spravedlnosti bylo předáno straně STAN v případě sestavení další vlády na půdorysu současné koalice. Jak se vám tato vyhlídka líbí v podání politika spojeného s kauzou Dozimetr, jejíž vyšetřování bylo odloženo na říjen?**

STAN vnímám jako politickou sekci organizovaného zločinu. Jádro STANu tvoří transformační generace, která sociálně zrála v devadesátých letech, kdy organizovaný zločin rozkrádal a devastoval českou ekonomiku těmi nejbrutálnějšími způsoby. Příslušníci transformační generace v různé míře zvnitřnili hodnotový systém a způsoby chování pro dosažení úspěšnosti devadesátých let. Typickými reprezentanty této generace jsou Vít Rakušan a usvědčený podvodník a lhář Jan Farský.

Chování STANu v bitcoinové kauze je schizofrenní a pokrytecké. Současně chce poškodit ODS ve svůj prospěch a nepoškodit současnou vládu a ambice tuto vládu prolongovat po volbách. Občanům říká „my s tím nemáme nic společného a vůbec se nám chování ODS nelíbí“ a ODS říká „nebojte se, my vás podržíme“.

Strany vládní koalice podporuje zhruba 15 % občanů s právem volit. Tito voliči jsou přibližně na stejné morální a duchovní úrovni a mají stejné zájmy jako vládní politici a sebehořší kauzy jejich politické názory nezmění. Odpůrci vládních stran tyto strany volit nechtěli, takže bitcoinová kauza na tom nic nezměnila. Pouze skupina nerozhodnutých je ve svých preferencích fluidní a své preference mění podle tlaku médií.

*** Současný prezident České republiky je voják ze struktur NATO. Ovlivňuje jeho povolání atmosféru ve společnosti a mezinárodní politiku České republiky?**

Dosazení vojáka do ústavní funkce je vždy problematické. Česká republika ve své historii již měla ve funkci prezidenta vojáka - Ludvíka Svobodu. Ovšem v tomto případě se jednalo o generála s mimořádně vysokou kredibilitou, který ve vypjaté krizové společenské situaci projevil morální a názorovou konzistenci a celým životem prokazoval osobní odvahu. V případě současného vojáka - prezidenta jeho životní dráha dává logiku pouze v případě, pokud by byl skrytým agentem KGB (krtkem). Ve své funkci prohlubuje společenský rozkol. Ve společnosti existuje křídlo jeho stoupenců, kdy především ženám se líbí jako muž a Pražské kavárně, protože dostala pokyn ho podporovat, a druhé křídlo, které ho vnímá jako bezcharakterního kariéristu.

Mezinárodní politiku České republiky Petr Pavel neovlivňuje, protože Česká republika žádnou svou vlastní politiku nemá. Jednotlivé vlády se pouze liší mírou servility při realizaci zadání EU a USA.

*** Co si myslíte o novém hlasování poštou? Jak hodnotíte pravděpodobnost opakování rumunského scénáře v podzemních volbách v České republice?**

Volebnímu hlasu dává hodnotu život občana v dané společnosti a jeho různé aktivity pro rozvoj společnosti. U některých lidí, kteří emigrovali, můžeme pozorovat až nenávist vůči domovské zemi. I u voličů žijících v dané zemi můžeme pozorovat různou míru politické gramotnosti a informovanosti, tyto charakteristiky voliče samozřejmě pobytem v zahraničí klesají. Korespondenční volbou se dále degradují volby, protože se narušuje jeden z jejích principů, a to je tajnost. Navíc, jak jsme mohli pozorovat u amerických voleb především v roce 2020, korespondenční volbou se značně otevírá možnost volebních podvodů. Navíc podle registrací volit v zahraničí chce pouze 24 tisíc zájemců, takže legálně mohou volby ovlivnit jen těžko.

Život za socializmu nebol jednoduchý, mal ale aj niektoré výhody – konštatuje vo svojej rozsiahlej štúdii Kristen R. Ghodseeová, americká etnografka, profesorka na univerzite v Pensylvánii, autorka celého radu kníh na tému socializmu vo východnej Európe.

Američania si v súvislosti so socializmom predstavujú početné obmedzenia, napríklad v cestovaní, drsnú krajinu, zbedačených mužov a ženy stojace v dlhých radoch pred často prázdnyimi obchodmi a tiež tajné služby dohliadajúce na život miestnych občanov.

Kolektívne stereotypy podľa Ghodseeovej rozhodne nezobrazujú celú realitu socializmu, uvádza server New York Times. Mnohí ľudia už si neuvedomujú, že vtedy mali socialistické ženy aj mnohé výhody, o ktorých sa ich vrstovníčkam v západných krajinách ani nesnívalo. Autorka spomína napríklad štátne investície do vzdelávania, plné nasadenie žien do pracovného procesu, ale aj štedré príspevky na materskú dovolenku a bezplatnú starostlivosť o deti v predškolských i školských zariadeniach.

Doplňme výsledky výskumu renomovanej americkej vedkyne o naše bezprostredné skúsenosti. Nielen preto, že v súčasnosti denne stojíme v dlhých radoch v predajniach západných obchodných reťazcov, lebo z množstva pokladníc je v prevádzke iba niekoľko, aby sa ušetrilo za mzdy pokladníčok či pokladníkov.

O prednostiach socializmu nemožno pochybovať, preto si socializmus (bezrizikové sociálne istoty) budujú práve kapitalisti, ale už len pre seba a svojich potomkov – napríklad ziskové súkromné zdravotné poisťovne, kliniky, banky, veľké firmy so štátnymi zákazkami a podobne.

Socializmus vnútorne prehral preto,

že si ľudia nevážili jeho prednosti a pokladali ich za samozrejmosť. Špirála ľudských potrieb nemá strop, čo sa prejavuje napríklad v tom, že si profesionálni boxeri za zarobené mili-

óny kupujú 40 áut značky Rolls-Royce atď. Pravdaže – demontáž socializmu bola predovšetkým výsledkom dlhodobého západného pôsobenia s výdatným príspevkom ZSSR pod vedením M. Gorbačova a spol.

Socializmus vo fosílnej forme zostal zachovaný iba v sieti profesionálnych divadelných súborov, ktorých členovia poberajú plnú mzdu až do odchodu do dôchodku – bez ohľadu na to, či hrajú veľa, málo alebo vôbec. Žiadne iné umelecké profesie nikdy také absurdné vymoženosti nemali. Navyše – herci chodili na filmové festivaly, vrátane Medzinárodného filmového festivalu do Karlových Varov, za čo im poskytovali nielen bezplatné ubytovanie a stravovanie, ale účasť na festivaloch mali aj honorovanú – v najvyššej kategórii to bolo 1500 Kčs denne, čo zodpovedalo mesačnej mzde v slabšie platených povolaniach.

Treba zdôrazniť, že v podmienkach socializmu za všetky publikované umelecké diela a podané tvorivé výkony boli zabezpečené honoráre, ktoré sa vyplácali včas, teda nie s neúnosným oneskorením, ako je to dnes, keď sa v mnohých prípadoch nielen odmeny neplatia, ale sa ešte od autorov žiadajú finančné príspevky vo forme účastníckych poplatkov a podobne.

Realizácia priemerného celovečerného hraného filmu v ČSSR stála asi 5,5 mil. Kčs, historického filmu asi 12 mil. Kčs. Na Barrandove sa ich vytvorilo ročne 32, na bratislavskej Kolibe 12. Za cenu jedného hraného filmu vtedy bolo možné postaviť nemocnicu alebo školu.

Keby sa o nadštandardnom existenčnom zabezpečení dozvedela širšia verejnosť, malo to by teoreticky vyvolať verejný prejav nespokojnosti či aspoň kritiky, ale my už vieme, že nepokoje, ktoré nezorganizuje Veľvyslanectvo USA, sa nikdy neuskutočnia. Preto si nikto netrúfne razantne zakročiť proti niektorej z bývalých vládncich, teraz opozičných strán. Tie sú totiž očividne pod ochrannými krídlami zaoceánskej veľmoci, keďže patria do okruhu agentúr amerického vplyvu.

PŘEKABÁTĚNÝ KORZÁR VOTÁPEK

JOSEF ONDROUCH

Nejnovejší posilou Pirátů v Karlovarském kraji je pětadesátiletý Vladimír Votápek. Do strany korzářů vstoupil teprve před třemi lety a letos byl zvolen pirátskou jedničkou pro volby do poslanecké sněmovny Parlamentu ČR.

Jako polistopadový diplomat nastupoval do funkce konzula v Petrohradu během pověstných „devadesátek“. Bylo to po generálním úklidu ministerstva novým kádrovákem z USA, který vyprovodil z české diplomacie minulé kádry. Jeho pozornosti neušli zvláště absolventi Moskevské státní univerzity (MGIMO). Kádrovákovi z Kalifornie kupodivu nevalil komunista, ještě nedávno hlásající třídní boj a proletářský internacionalismus Brežněvovy doktríny. Možná to Karlu Kovandovi připomnělo jeho dřívější přerod z Che Guevarova nadšeného vyznače, pro něhož byl komunista Fidel Castro jen nevýrazným představitelem revoluce.

Přes hippie obdivovatele a studium na jejich univerzitě v Kalifornii to kádrovák ministerstva dotáhl až na velvyslance Česka v NATO. Proč by

se podobně nemohl přerodit i bývalý vědecký komunista, vysokoškolský učitel marx-leninismu Votápek?

Šanci dostal. „Vynikl“ jako generální konzul České republiky v Petrohradu. O tehdejší obchodu s českými vízy nic nevěděl, samozřejmě. I na své předešlé působení v Rusku zapomněl. Říká, že tam studoval politologii. Tehdy se to jmenovalo marxismus-leninismus, jinak řečeno vědecký komunismus.

Jako učitel na ČVUT Praha v tom byl třída. Jeho vědecký komunismus na katedře marxismu-leninismu díky Votápkově rétorickém výkonu byl působivý. O třídním boji a především proletářském internacionalismu Brežněvovy doktríny včetně souhlasu s „bratrskou pomocí 1968“ Československu učili, než se z katedry ČVUT po politickém převratu vytratili.

Díky také tam na stejné katedře ČVUT působícím vynikajícím ekonomům kolem prof. Antonína Chyby se na „vědecký komunismus“ vykladačů marxismu-leninismu zapomnělo. Dočasně zmizel také ing. Vladimír Votápek.

Byl poslán na studijní pobyty v Oslo a jinde na Západě. Blíže nedefinované studium stačilo k tomu, aby se vědecký komunista přeměnil v politologa západního střihu, beze stopy po nějaké východní asijské ideologii, nedej bože se stopami už zapomenutého studia v Moskvě.

Votápkovo působení v Petrohradu mně připomněl film o ruské tajné službě, odvysílaný večer 28.května 2025 na ZDFinfo. V tomto německém dokumentu se v jednom ze záběrů mihne obličej Vladimíra Votáпка na shromáždění jemuž dominuje Vladimír Putin.

Proměny Votáпка, až do roku 1992(!) člena KSČ/KSČM, považují za pokrytectví, za korupci v politice. Zřejmě jde o džob a hlavně o typický pirátský výťah k moci.

Votápek, pravá ruka pirátského vůdce Hřiba, navržený pro sněmovní volby za naše Karlovarsko, by měl překážet všem slušným lidem; piráty nevyjímaje.

Je odporné, jak si v hororech Pirátů bez zardění podávají ruce bývalí propagandisté vědeckého komunismu.

PŘÍKAZ V OKNĚ hospůdky na fotbalovém hřišti Sokola Pohled v okrese Havlíčkův Brod připomíná praxi moskevské agentury Okna ROSTA. Po Říjnové revoluci v ní působili básník Vladimír Majakovský, fotograf, typograf a výtvarník Alexandr Rodčenko, básník a dramatik Velemlr Chlebnikov a další umělci. Aktuální politické výzvy a události zobrazovali v oknech, z toho vycházel jejich název Okna ROSTA. Nikoli náhodou tímto snímkem ilustrujeme fejton Josefa Ondroucha o Vladimíru Votápkovi. Foto: Ivo Havlík

PŘEČETLI JSME PŘES RAMENO

Mnohé životy Antonína Zápotockého

Někde mezi hrdostí místních na svého rodáka a obecnou představou o komunistickém zločinci se nachází samotný Antonín Zápotocký se všemi svými „životy“. Jak vidno, ještě ve 21. století dokáže vzbudit emoce. Na druhou stranu, i když se Zákolany čas od času objeví ve veřejném prostoru, jako např. v pořadu *Reportéři ČT*, je opravdu osobnost Antonína Zápotockého ještě dnes pro někoho vůbec zajímavá? Primát v personalizaci komunistické diktatury v jejích počátcích si mezi lidmi nese jednoznačně Klement Gottwald, po něm se připomíná dramatický i tragický osud Rudolfa Slánského, zatímco Zápotocký je v naší paměti odsunut do role jakýchsi „druhých houslí“. Spíše než terčem odsouzení a nenávisti je terčem karikování a zesměšňování. Přitom jde o fascinující příběh ilustrující část bouřlivých dějinných proměn naší země od konce 19. století až po konec 50.let 20. století.

Věřen myšlence, že by historik neměl soudit, ale spíše vést čtenáře k pochopení, nechci nad Antonínem Zápotockým vynášet nějaký závěrečný a účtující historický soud. Jeho pohnutky, ideje a činy zde byly popsány snad dostatečně podrobně na to, aby si názor na tuto osobnost vytvořil každý sám. A snad se někde v těch mnoha životních rolích najde i ono pochopení. Nikoliv takové, které by mělo jeho chování omlouvat, spíše porozumění povaze a činům v souvislostech a rámcích, v nich se člověk mezi léty 1884 a 1957 pohyboval.

Michal Stehlík v knize **ZÁPOTOCKÝ: Přiliš mnoho životů**, nakladatelství JOTA, Brno, 2025; 438 stran. Laskavostí vydavatele připravujeme otištění kapitoly Spisovatel.